

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Пловдив, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов
Членове: Иван Хр. Ранчев
Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Светлозар М. Лазаров
като разглежда докладваното от Иван Хр. Ранчев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20225000600328 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава двадесет и първа от НПК.

С Присъда № 260009/11.03.2022г., по НОХД № 1468/2020 г. по описа на Окръжен съд гр. Пловдив подсъдимият М. З. К. от с. *, общ. *, е признат за НЕВИНОВЕН в това на 13.01.2018 г. в с. *, обл. *, при управляване на МПС - лек автомобил марка „*“, с рег. № *, да е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл.20, ал.2, изр.2 от ЗДвП, при което по непредпазливост да е причинил смъртта на М. Г. К., с ЕГН *****, поради което и на основание чл. 304 от НПК е ОПРАВДАН по възведеното обвинение за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б. В, пр.1, вр. чл.342, ал.1 от НК.

Съдът се е произнесъл и за веществените доказателства, като е постановил – 1 брой лек автомобил „*“ с рег. № *, намирайки се на съхранение в РУ - * при ОД на МВР – * да се върне на подсъдимия М. З. К. след влизане на присъдата в сила.

На основание чл.190, ал.1 от НПК е постановено, направените по

делото разноси в размер на 8 457,62 лв. да останат за сметка на Държавата.

Недоволни от присъдата са останали Окръжна прокуратура – Пловдив и частните обвинители А. К. и З. К., както и техния повереник – адв. С. Л. от АК –*, които са подали в законоустановения срок протест и въззивна жалба.

В първоначалния протест и допълнението към него от Окръжна прокуратура – Пловдив се излага оплакване за неправилност и незаконосъобразност на присъдата, като се отправя искане за нейната отмяна и постановяване на нова такава, с която подс. К. да бъде признат за виновен и осъден по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.343, ал.1, б. В от НК. На първо място, се счита, че неправилно и в противоречие със събраните по делото доказателства от съда е прието за доказано, че ПТП е възникнало при интензивно движение на насрещни автомобили, като колите са били в колона, позовавайки се на обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите К., Ч. и Г.. Това, според прокурора, не е така, защото не са били съобразени обясненията на подсъдимия и показанията на тези трима свидетели, които не са конкретни относно тези обстоятелства. Затова и подсъдимият към момента на предприемане на пресичането от страна на пострадалата не е бил възпрепятстван от страна на движещите се автомобили, за да види опасността и да реагира своевременно. На второ място намира, че съдът неправилно е приел за установено, че пострадалата е пресичала платното за движение като траектория перпендикулярно или почти перпендикулярно като е изключена възможността това да е станало по диагонал. Счита, че, с оглед на установеното от експертизи местоположение на тялото ѝ в момента на удара – с гръб или леко с дясно рамо към автомобиля, за по-вероятно пресичането ѝ да е станало косо, с ход, различен от бърз, със средна или висока скорост на движение. На трето място посочва, че по делото са изготвени първоначална и повторна, комплексни СМФАТЕ, в чиито заключения са били установени сериозни различия. Затова намира, че при наличието на две основни групи заключения, изготвени от отделни екипи с автоексперти и физици, при които има констатирани различия, следва да се назначи повторна експертиза с нови експерти, за да бъдат разрешени противоречията. Вместо това е била назначена от съда на 11.10.2021 г. допълнителна, комплексна АТФСМЕ с участието на всички експерти, участвали в предходните експертизи, на които са били поставени отново същите задачи, както и допълнителна задача, без да се преодолеят напълно

тези пороци в предходните им заключения. В тази връзка се счита, че по делото има доказателства за посоката на движение на пострадалата и нейния ход, което е позволявало на подсъдимия да реагира.

Частните обвинители А. К. и З. К., чрез техния повереник – адв. С. Л. от АК – *, са подали въззивна жалба и допълнение към нея, в които изразяват недоволството си срещу постановената незаконосъобразна и неправилна оправдателна присъда, като се иска отмяната ѝ и постановяването на осъдителна присъда срещу подс. К.. Изразяват несъгласието си с приетия от окръжния съд интензитет на движещите се превозни средства, за което по делото има събрани противоречиви доказателства. Не е съобразена като най-правдоподобна, версията им за траектория и ход на пресичане – при косо движение на пострадалата, с ход различен от бърз, със средна или висока скорост. Присъединяват се към виждането на прокурора за назначаване на нова арбитражна експертиза, която да изясни случая по безспорен начин.

На подсъдимия К. и на неговите защитници – адв. Н. С., адв. В. С. и адв. Е. К. от АК – *, е било съобщено за подадения протест и въззивна жалба, но не са взели отношение.

Въззивният състав прецени, че са налице условията за назначаването на изцяло нова, арбитражна, комплексна АТСМЕ с вещи лица проф. д.т.н. инж. С. К., доц. д-р инж. Х. У. и д-р Й. С., която да отговори отново на поставените въпроси. Депозираното заключение се прие след разпит на вещите лица в съдебно заседание.

Представителят на Апелативна прокуратура – Пловдив изразява становище, че не поддържа подадения протест по изложените в него съображения. Те не намират опора в събраните по делото доказателства и най-вече, изслушаното заключение на назначената от апелативния съд изцяло нова, комплексна АТСМЕ. При условията на тъмнина, лек ръмеж и насрещно движение, внезапното перпендикулярно пресичане на пешеходката, която е била с тъмни дрехи, станало на неподходящо място пред движещия се автомобил със съобразена скорост, водачът не е могъл да реагира в опасната си зона за спиране. Затова и не вижда основания, на които да се стъпи, за да се обоснове една осъдителна присъда.

Частните обвинители А. К. и З. К., както и техният повереник – адв. С. Л., не се явяват редовно призовани. Последният има преди това получен

достъп до електронното съдебно дело и електронни съобщения в ЕПЕП.

Подсъдимият М. К. се явява със защитника си адв. Н. С., като заявяват, че не са обжалвали присъдата, защото са доволни от нея и молят за потвърждаването ѝ, въз основа на заключението и на изготвената арбитражна, комплексна АТСМЕ, която потвърждава изводите за наличието на случайно деяние.

Апелативният съд, след като изслуша становищата на страните и се запозна с материалите по делото, намира за установено следното:

Подаденият протест на ОП – Пловдив и въззивната жалба на частните обвинители А. и З. К. са неоснователни.

Делото е било образувано пред Окръжен съд – Пловдив по внесен обвинителен акт срещу подс. М. З. К. за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б. „в“ от НК, затова че на 13.01.2018 г. в с. *, обл. *, при управляване на МПС - лек автомобил марка „*“ с рег. № *, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл.20, ал.2, изр.2 от ЗДвП, при което по непредпазливост е причинил смъртта на М. Г. К., с ЕГН *****.

След провеждане на разпоредително съдебно заседание, производството е продължило по общия ред, с разпит на подсъдимите, на свидетелите, вещите лица и приобщаване по реда на чл. 283 от НПК на събраните по делото писмени доказателства, като е постановена атакуваната присъда.

При тези условия окръжният съд е приел за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият М. З. К. е роден на 20.03.1970 г. в с. *, обл. *, българин е, български гражданин, женен е, с висше образование, работи като *, неосъждан.

Към инкриминираната дата бил правоспособен водач на МПС, за което притежавал валидно свидетелство за управление на МПС категории „В“ и „М“. Видно от справка му за нарушител, от началото на придобитата правоспособност като водач е наказван веднъж - през 2001 г. за нарушение по чл. 185, т. б от ЗДвП, за което е реабилитиран, съобразно срока по ЗАНН.

Подсъдимият К. живеел със семейството си в с. *, област * и работел в същото населено място като *. Той и съпругата му - св. Р. К., притежавали лек автомобил „*“ с рег. № *.

Пострадалата М. Г. К. живеела в гр. заедно със сина си - свидетеля З. К.. Последният работел в * автосалон, намиращ се на път II - 64, пътна

артерия между с.* и град *, в края на селото /по посока гр. *//, от западната страна на платното за движение. Автосалонът се стопанисвал от другия син на пострадалата - св. А. К.. Пострадалата често посещавала синовете си на търговския обект, придвижвайки се до там с обществен транспорт - маршрутка.

На 13.01.2018 г. подсъдимият М. К., св. Р. К. и двете им деца пътували със семейния автомобил от гр. * към с. *, обл. *. Автомобилът бил управляван от подсъдимия. До него на предна дясна седалка седяла съпругата му. Около 17: 40 часа подсъдимият К. навлязъл с управлявания от него лек автомобил „*“ с рег. № * в с. *, обл. *. Времето било облачно, в тъмната част на денонощието, с намалена видимост. Валял ситен дъжд и асфалтовата настилка била равна, но мокра. Подсъдимият управлявал лекия автомобил по път II 64, пътна артерия свързваща с. * и гр.*, обозначена като улица „*“, с две ленти за движение, движейки се в посока от север на юг, в западната лента за движение. Достигайки към края на населеното място в посока гр. * подсъдимият К. навлязъл в участък от пътя, който бил разделен на две ленти за движение с бяла непрекъсната линия. Ширината на платното за движение в конфликтния участък била 9,56 м.

По същото време пострадалата М. К. се намирала на банкета от източната страна на платното за движение, в района срещу автосалона на сина си, с намерение да пресече от изток на запад. В този участък нямало пешеходна пътека. Движението било натоварено, с движещи се автомобили и в двете посоки. Пострадалата К. предприела пресичане на платното за движение, в направление от изток на запад, отляво надясно по посоката на движение на автомобила, на място и в момент, когато това не било безопасно. Движела се перпендикулярно или почти перпендикулярно на пътното платно, а с оглед интензивния трафик и в двете пътни платна и ръмящия дъжд и бързала. В този момент управляваният от подсъдимия К. лек автомобил „*“ се движел по западната лента за движение, от север на юг, със скорост от около 48-49 км/ч. Тя била технически съобразена с конкретната пътна обстановка и с движението при включени къси светлини. Дистанцията му на видимост била 48,5 метра и той имал възможност да установи автомобила при възникнала опасност в зоната на видимост.

Пострадалата пешеходка М. К. предприелата пресичане на пътното

платно, като започнала да навлиза в източната лента на движение, когато подсъдимият с управляваното от него МПС се намирал на около 48-49 метра от нея. Подсъдимият К. продължил да управлява автомобила със същата скорост, без да намали или спре. Той не е възприел изобщо факта на предприетото пресичане и не е реагирал по никакъв начин при възникналата опасност за движението - пресичащата платното за движение пешеходка. Тя продължила пресичането на улицата много бързо, навлизайки в западната лента за движение пред автомобила на подсъдимия, при което настъпил удар в предната лява част на лекия автомобил „*“ и долните крайници на пешеходката. Вследствие на удара пострадалата се възкачила върху капака на автомобила, при което последвал удар на главата ѝ в предното обзорно стъкло. След удара пострадалата паднала на платното за движение, в източната лента, а подсъдимият веднага задействал спирачната система и спрял автомобила, като го паркирал недалеч от мястото на удара на пътната лента, в която се движел. Включил аварийни светлини, излязъл от автомобила и се насочил към мястото, където била паднала пострадалата.

В същия момент по източната лента за движение, от гр. към с. *, се движел лек автомобил „*“, управляван от дъщерята на св. П. Ч. - св. Ч.. Ч. седял на предната дясна седалка в колата. Навлизайки в с. * св. Ч. видял, че моторното превозно средство, което се движело пред тях, рязко завило наляво, а после пак се върнало по първоначалната си траектория. Това „криволичещо“ движение възприела и управляващата автомобила свидетелка Ч.. Тя в този момент управлявала автомобила си със скорост 50 км/ч. Също извършила маневра „заобикаляне“ спрямо намиращото се препятствие на платното отпред вдясно по посоката ѝ на движение, при което леко навлязла в насрещната пътна лента, когато там нямало кола и веднага се върнала в собствената си лента. В този момент св. Ч. видял, че на пътното платно, в близост до бордюра лежи тяло, което първоначално не разпознал, дали е на човек или животно. Казал на дъщеря си да отбие и спре автомобила, което тя сторила. Слязъл и се върнал до препятствието - тялото на пострадалата К., която издавала хрипове. Непосредствено след него, в рамките на секунди, до пострадалата дошъл и подсъдимият К.. Двамата със свидетеля Ч. преместили М. К. на близкия източен банкет, след което подсъдимият отишъл до автомобила си, взел лекарската си чанта, обадил се на телефон 112, представил се, съобщил за станалото пътно произшествие, подал телефона на

жена си - св. К., за да обясни подробности, след което се върнал до тялото на пострадалата. Обаждането било прието в 17.52.40 ч. и с продължителност 02,19 минути, според съдържанието на аудиозаписа /л. 51, т. 2 от ДП/. Сложил намиращите се във взетата от колата му чанта за спешна помощ латексови ръкавици, започнал да преглежда жената за пулс, дишане, травми по главата. Свидетелката била жива, но некомуникативна. Подсъдимият освободил дихателните ѝ пътища, опитал се да ползва ръката си за тампониране на място в областта на главата, откъдето течала кръв, следял за жизнените показатели на пострадалата. В един момент разбрал, че тя починала, свалил ръкавиците, силно разстроен започнал да повтаря, че той е лекар, лекува хората, а не ги убива. Жена му се опитвала да го успокои.

Почти по същото време, когато покрай пострадалата преминал автомобилът на свидетелите Ч., оттам е преминал друг автомобил, управляван от св. Г., до когото на предна дясна седалка седяла св. Д.. Скоростта на движение на този автомобил свидетелят Г. определя в диапазона 40-50 км/ч., но уточнява, че се движел „със скоростта на трафика“. И двамата забелязали „някакъв силует“ на човек встрани на платното за движение, в близост до бордюра. В най-близката пресечка отбили автомобила, обърнали посоката му на движение и се върнали. След паркирането му отишли на мястото и заварили подсъдимия /когото не познавали/ и още един човек да оказват помощ на пострадалата. Лично възприели състоянието ѝ - все още жива, както и усилията на човек, който се представил за лекар, да я спаси. Останали до идването на полицаи, които записали данните им.

Няколко минути след получаване на сигнала на тел. 112 на мястото на произшествието пристигнали служители на МВР – свидетелите Д. и О., които заварили подсъдимия да оказва помощ на пострадалата. Тя била жива, но по лична преценка на свидетелите - зле. Те предприели действия за запазване на местопроизшествието и обезпечаване на безопасността на движението в района. По-късно пристигнала линейка, но пострадалата не била жива, била констатирана смъртта ѝ. Подсъдимият М. К. бил изпробван за алкохол с техническо средство - Алкомер. Пристигнали след това други полицейски служители, сменили свидетелите Г. и О., чиято работна смяна свършила и извършили оглед на местопроизшествието, с което било поставено началото на наказателното производство по делото.

Окръжният съд изключително подробно е обсъдил, събраните по делото доказателства, като не се установяват посочените в протеста и жалбата несъответствия, както следва:

Правилно обясненията на подс. К. по време на съдебното следствие са били кредитирани в основната им част, досежно времето на инкриминираното събитие, посоката на движение на автомобила, пътната обстановка /тъмно, с лек дъжд, мокър асфалт, неосветен участък/; движението му на къси светлини и в близост до осевата линия; за наличието на много интензивно движение на автомобили в двете посоки, като отпред имало движещ се ТИР, а зад него още една лека кола; за настъпването на внезапен удар, без да види от какво е породен; едва впоследствие забелязал отзад силует на човек, спрял колата и се върнал като видял, надвесен друг човек, който му казал, че е ударена жена; същата се намирала в зоната за насрещно движение, като главата ѝ била в посока *, а краката ѝ – в посока *; как с другия човек са я преместили; за връщането му до собствения автомобил, за да звънне на тел. 112 и предаде телефона на съпругата си, на която казал да предаде подробности по случая; за връщането му обратно и оказването на спешна помощ на пострадалата, която била все още жива, но впоследствие, преди идването на линейката и полицейските служители - починала. В тази им част неговите обяснения са подкрепени, не само от показанията на съпругата му, но и на останалите свидетели. С основание не са кредитирани обясненията му по отношение на твърдението му за движение със скорост от 42-43 км/ч и че е преместил автомобила си по разпореждане на полицейските служители, опровергани от заключенията на вещите лица за установената по-висока скорост на движение и от показанията на съпругата му и на самите служители, които отричат да са му давали подобно нареждане. Не могат да се възприемат и твърденията му, че е усетил удара само странично, което противоречи на обективните находки от огледа, както и от заключението на изготвените експертизи за настъпване на удара в предна лява част от автомобила, с последващо възкачване и отхвърляне на тялото встрани и т.н.

Основателно са приети с доверие показанията на св. З. К. по време на съдебното следствие, който в качеството си на частен обвинител е заинтересован от изхода на делото, защото разказаното от него се потвърждава от останалите доказателства по делото. Той е разбрал за

инцидента с майка си от телефонно обаждане брат си, след което веднага е отишъл на местопроизшествието. Там е заварил починалата си майка на банката от другата, източна страна на пътя срещу салона, в който тогава работел брат му. Описал е облеклото ѝ, това, че се е намирала в отлично здравословно състояние и от години обикаляла града сама, че често с маршрутка посещавала автосалона, в който работел брат му, като следвало да пресече пътя, за да отиде от другата страна.

По идентични съобщения са кредитирани в основната им част показанията на св. А. К. от досъдебното производство, приобщени по реда на чл.281, ал.1, т.5 от НПК /л. 36 – 38 от т.1 на ДП/. По време на инкриминираното събитие той се е намирал в автосалона на брат си в с.*, в западната част на пътното платно на ул. „*“. Когато майка му го посещавала, до там пътувала с маршрутка, спираща на отсрещната страна и трябвало да пресече пътя. Нямаło пешеходна пътека, но на същото място пресичали много хора. Движението там било много интензивно, карало се бързо. Свидетелят докато бил в автосалона, чул удар, излязъл пред входа и видял отсреща, на тротоара към източното платно, на 20 м южно и срещу входа на съседен автосалон тялото на майка си. Аргументирано не са кредитирани неговите показания, затова че от двете страни на автосалона има знак за ограничение на скоростта до 40 км/ч, тъй като такъв не е установен в района на произшествието от писмените доказателства, заключенията на експертизите и показанията на другите свидетели. Съдът е обсъдил и констатираните противоречия в показанията му относно момента, в който е излязъл от салона и отишъл при тялото на майка си, като ги е съпоставил с разказаното от подс. К. и свидетелите Ч., Г. и Д. Д., като правилно е счел за достоверно описанието му за видяното на произшествието в един по-късен момент след като е чул удара и когато майка му вече е била починала.

Коректно са кредитирани отчасти показанията на св. Р. К., дадени на съдебното следствие и приобщените такива от досъдебното производство по реда на чл. 281, л.5, т.1 и т.2 от НПК /л. 25, т.2 от ДП/. Безспорно същата, като съпруга на подсъдимия е заинтересована от изхода на делото, но същевременно с това е и очевидец на произшествието. Съдът основателно е възприел показанията ѝ в частта за посоката на движение и поведението на пътуващите в автомобила; пътната обстановка /тъмно, с интензивен трафик в двете посоки/; времето и мястото на настъпване на ПТП; спирането от

подсъдимия на колата и извършените поредица от действия по оказване помощ на пострадалата жена. Правилно е преценено за достоверно твърдението ѝ на досъдебното производство по отношение на усещането, че ударът е настъпил отпред на колата, а не при странично приплъзване, както и за това, че мъжът ѝ помага за преместването на тялото на пострадалата. Или явно в некредитираната им част, показанията ѝ целят да обслужат избраната от подс. К. линия на защита, като са в противоречие спрямо другите доказателствени източници.

От особено значение са показанията на св. П. Ч., дадени по време на съдебното следствие /л.102-103, т.1 от нохд № 1468/20 г./, както и приобщените от досъдебното производство /л. 61-62, т.1 и л. 27, т.2 от ДП/, които същият заявява, че поддържа като дадени по-близо до протеклите инкриминирани събития. В тях същият е описал как през процесната вечер е пътувал в същия пътен участък на предна дясна седалка в „*“, управлявано от дъщеря му, като движението е било интензивно, защото било час - пик, имало колони и от двете страни на пътното платно. Твърдението, че автомобилът се движел много бавно, под 40 км/ч., основателно не е прието за напълно достоверно, защото същият е бил управляван от дъщеря му, която посочва по-висока скорост. Видимостта била слаба и валяло. На 15 – 20 м пред тях се движела друга кола, която в един момент рязко кривнала, за да заобиколи нещо и продължила направо. При преминаването им покрай същото място видял, че има човек, като автомобилът им отбил и спрял след 20 – 30 м, за да не пречи на движението. Той отишъл да види падналия човек, почти веднага след него дошъл и подсъдимият. Мястото било неосветено. Жената се намирала на самото пътнo платно, крайно вдясно на посоката му на движение, облечена в тъмни дрехи, като главата ѝ била насочена към платното, не се движела, но хриптяла. Подсъдимият казал, че е лекар, като двамата хващайки дрехите преместили тялото на около метър, за да не е на пътното платно. Докторът започнал да реанимира жената, но тя не оживяла. Свидетелят не обърнал внимание къде е спряна колата на подсъдимия. На мястото дошли след няколко минути момче и момиче, в които свидетелят разпознава свидетелите Г. и Д.. Правилно са кредитирани показанията му от досъдебното производство /макар и същите да имат произведен характер/, за това, че подсъдимият му казал, че изобщо не е разбрал, че е ударил жената и спрял веднага, след като видял, че стъклото на автомобила е спукано, т.е.

впоследствие видял тялото ѝ.

От значение са показанията и на неговата дъщеря - св. Ч., които с основание са кредитирани в основната им част. Тя е разказала как през процесната вечер е управлявала автомобила „*“ с около 50 км/ч, а до нея е седял бащата, като е било тъмно, валежно и мястото неосветено. На влизане в с. * колата пред нея завила за заобикаляне, което сторила и тя, при което баща ѝ казал, че видял нещо и е спряла. Тя останала, а баща ѝ излязъл и отишъл до същото място. Съдът правилно е преценил за логично, че същата, като водач на автомобила има много по-достоверна представа за скоростта му на движение спрямо баща ѝ като пътник. Същевременно с това, противно на доводите на прокурора в протеста, нейното твърдение, че движението е било неинтензивно, не следва да се кредитира. За това обстоятелство са налице множество показания в обратна посока - на баща ѝ, на свидетелите Г. и Д., които са незаинтересовани от изхода на делото. Нещо повече, такива са твърденията на подсъдимия и съпругата му.

Обосновано са възприети изцяло и показанията на св. Д. Д. на съдебното следствие /л. 98, т. 1 съд. дело/ и приобщените по надлежния ред от досъдебното производство /л. 28, т. 2 ДП/, като последните са с по-голяма тежест, тъй като са дадени веднага след инкриминираното събитие и са потвърдени след прочитането им. В тях е посочила, че е видяла с периферното си зрение отдясно на пътното платно, близо до бордюра силует, за който не била сигурна дали е на човек или на животно. Дватамата с приятеля ѝ след като спрели отишли до мястото, като там видяла, че силуетът е на жена, а над нея бил надвесен мъж с латексови ръкавици и още един, пълничък мъж. По-късно разбрала, че мъжът с ръкавиците е лекар, който извършил действия за оказване помощ на намиращата се в безсъзнание пострадала. В един момент тя започнала да издава хрипове, лекарят /подс. К./ констатирал липсата на пулс, бил много афектиран, разстроен, не можел да се овладее и да приеме случилото се. Свидетелката и приятелят ѝ останали до пристигане на полицейските служители. Правилно не са кредитирани показанията на свидетелката пред съда, че двамата с пътуващия с нея св. Г. са видели първоначално „събрани хора“ на мястото, където е била пострадалата, за разлика от разказаното от нея на досъдебното производство за видян само „силует“. След прочитане на показанията им от досъдебното производство,

двамата свидетели са ги потвърдили, като депозирани по-близо до инкриминираната дата. В тази връзка и съдът, аргументирано ги е възприел за по-логични, тъй като виждането на силуета на пострадалата на пътното платно е било възможно преди отиването там на св. Ч. и на подсъдимия, които веднага са преместили пострадалата встрани, за да я обезопасят от последващо нараняване при установеното по делото интензивно движение.

За достоверни следва да се възприемат и показанията на св. С. Г. на съдебното следствие /л. 101, т. 1 съд. дело/ и приобщените по надлежния ред от досъдебното производство, потвърдени след прочитането им /л. 26, т. 2 ДП/. Правилно е преценено, че между тези показания няма съществена разлика, единствено първоначалните такива са много по-подробни и по-близки до инкриминираното събитие. От тях е установено, че на инкриминираната дата той е управлявал МПС, в което са пътували св. Д. Д. - на предна дясна седалка и майка му - отзад, като са пътували от * за гр. *. Движението било натоварено и в двете посоки, валил дъжд, асфалтовата настилка била мокра, било тъмно, той шофирал с 40-50 км/ч. След като подминали бензиностанция „*“, около 17.45 часа в землището на с. * забелязал с периферното си зрение встрани от пътя, близо до бордюра „някакъв силует“. Решили да се върнат, за да проверят дали няма нужда от помощ. След мястото на инцидента обърнал колата и се върнали на същото място, където били видели силуета и хората. На пътя нямало осветление. Видял, че жена лежи на земята, докторът /подсъдимият К./ е при нея и се опитва да □ даде първа помощ. Според него жената била още жива, обърната на едната си страна. До нея имало кръв, такава течала и от устата ѝ. Мъж с латексови ръкавици имал стетоскоп, проверявал пулса ѝ, държал главата ѝ. След известно време станал, хвърлил ръкавиците и бил много разстроен. По-късно на мястото пристигнали полицаи, записали данните на свидетелите и ги освободили. Колата на подсъдимия била паркирана от другата страна на пътя, той няколко пъти отивал до нея. Несъответствието в показанията и на този свидетел е идентично и обсъдено, заедно с показанията на св. Д.. За мястото на пострадалата в първия момент, в който са видели тялото ѝ, е възприето заявеното в досъдебната фаза.

Основателно са кредитирани показанията на полицейските служители, които са пристигнали на произшествието – свидетелите Л. Д., В. О. и С. А. /приобщени по надлежния ред на л. 63-64, том 1 от ДП/. Твърденията им са

почти идентични досежно това, че са го запазили, поставяйки ограничителни конуси, регулирали са движението и са добили непосредствени впечатления след инцидента. Те са посочили, че произшествието е на пътен участък с натоварено движение, неосветено, с лоша видимост, валеж от дъжд и при липсваща пешеходна пътека. Описали са, как са заварили пострадалата встрани на пътя като водачът ѝ е оказвал медицинска помощ, защото е лекар. Изпробвали са го за алкохол като пробата му е била отрицателна. Заварили са автомобила със смолянска регистрация и със спукано стъкло, спрял в близост до пострадалата с включени аварийни светлини. Категорични са, че не са разпореждали на водача да го премества и както са го заварили, така си е останал. Описват и находките на пътя от отломки, части от счупени фарове, стъкла и др.

Няма пречка за възприемането на показанията на св. С. С. – едното от поемните лица, присъствали на инкриминираната дата при изготвянето на протокола за оглед на местопроизшествие. Той е потвърдил участието си, като е дал описание на мястото, пътната обстановка и начина на извършване на огледа, на който е присъствал с другото поемно лице – К. Ж.. Поради изтеклия период от време, няма отчетливи спомени за това, дали са били извършвани замервания и за времето на извършване на процесуално-следственото действие.

Свидетелят И. Р. е работил по това време като шофьор на маршрутка по линията * – с. * и е дал в показанията си повече общи сведения, които не са в противоречие с останалите доказателства, но не допринасят за изясняването на делото.

Аргументирано съдът е кредитирал отчасти приложения по делото протокол за оглед на местопроизшествие /л. 5-6, с фотоалбум на л. 9 – 16 от т.2 на ДП/, който е изготвен по реда на НПК, но съдържа множество фактически неточности, констатирани впоследствие при изготвянето на назначените по делото експертизи и в противоречие с нормативните дефиниции в §6, т.1, т.2, и т.3 от ПДР на ЗДвП спрямо понятията за път, пътна лента и платно за движение. За обстоятелствата, свързани с определянето на броя на пътните ленти са налице свидетелски показания, обяснения на подсъдимия и експертни становища, които с основание са били кредитирани от съда като по-достоверни спрямо отразеното в протокола за

оглед на местопроизшествие. А по отношение на ширината на платното за движение и на двете пътни ленти, за отстоянията от границите му на фиксираните в огледния протокол обекти, съдът е възприел заключението на вещите лица от петорната КАТСМЕ, които са имали за задача да изследват отново тези факти.

При изготвянето на заключенията вещите лица от изслушаните пред окръжия съд петорни КАТСМЕ, са се позовали не само на извършено от тях измерване на пътния участък, но и на данните от съставения при огледа фотоалбум на произшествието. В другата част от протокола за оглед не са установени несъответствия с обективната действителност и отразеното следва да бъде ценено, наред с останалите гласни и писмени доказателства.

Обстоятелството, че от апелативния съд по процесуални съображения беше назначена арбитражна КАТСМЕ с идентични задачи, не доведе до промяна във възприетите фактически обстоятелства от окръжния съд въз основа на заключението на предходната комплексна експертиза за местопроизшествието, защото в тази им част бяха потвърдени.

От важно значение са и възприетите от първоинстанционния съд приложени по делото писмени доказателства - протокол за оглед на веществено доказателство с фотоалбум, протокол за химическо изследване на концентрацията на алкохол в кръвта на пострадалата /не е установена/, справка от Дирекция „Национална система 112“, удостоверение за наследници, справки за лица, справка за нарушител, медицински документи, свидетелство за съдимост, съхранения като веществено доказателство процесен лек автомобил и др.

По време на предварителното разследване са изготвени множество експертизи, които са били приети по надлежния ред по време на съдебното следствие от първоинстанционния съд след изслушването на вещите лица – СМЕ, АТЕ, КСМАТЕ и ДКСМАТЕ.

Видно от заключението на изготвената СМЕ на трупа на пострадалата М. К. /т.2, л. 32 - 36 от ДП/ с вещо лице д-р П. Д. са установени травматични увреждания многофрагментно счупване на черепа; кръвоизлив под твърдата и меката мозъчни обвивки; кръв в мозъчните стомахчета; разкъсно-контузна рана на главата челно-тилно; счупване на дясната ябълчна кост; счупване на долната челюст в дясно; счупване на носните кости; счупване на четвърто до

седмо ребра в дясно, с кръвонасядания на меките тъкани; счупване на дясната хълбочна кост с кръвонасядане на меките тъкани; кръв в двете коленни стави; кръвонасядане на предната кръстосана връзка и вътрешната странична връзка на дясната коленна става; кръвонасядане на предната кръстосана връзка и външната странична връзка на лявата коленна става; хипертрофия на сърцето; коронаросклероза; кръвонасядания и охлузвания на крайниците.

Причина за смъртта на пострадалата М. К. е тежка черепно-мозъчна травма, изразена с многофрагментно счупване на черепните кости, кръвоизлив под твърдата и меките мозъчни обвивки и кръв в мозъчните стомахчета. Механизмът на получаване на описаните травматични увреждания е от удар с или върху твърд тѣп предмет или неговото тангенционално действие и е възможно да са получени така, както се съобщава, а именно - пешеходец, блъснат от лек автомобил, с удар върху обзорното стъкло и последващо падане на пътната настилка. Въз основа на аутопсионната находка - кръв в двете коленни стави, кръвонасядане на предната кръстосана връзка и вътрешната странична връзка на дясната коленна става, кръвонасядане на предната кръстосана връзка и външната странична връзка на лявата коленна става, може да се направи извода, че травматичната сила е действала във външно задно направление относно дясната коленна става и вътрешно задно направление относно лявата коленна става. Това съвпада с разположението на кръвонасяданията, установени на двата долни крайника, като травмата на коленната става е доказателство за правото положение на пешеходеца по време на първоначалния удар, тъй като основната причина за неговото образуване е патологичната дислокация при натоварен крайник от човешкото тегло. Налице е причинна връзка както между получените травматични увреждания и смъртта на 13.01.2018 г., настъпила в резултат ПТП.

Уточнено е от вещото лице в съдебно заседание, наличието на техническа грешка в първия абзац от заключението при посоченото „счупване на 4 до 7 ребро в дясно“, като следва да се има предвид от аутопсионните находки, че травмата е „от 4 до 7 ребро в ляво“.

Това заключение правилно е кредитирано като добросъвестно изготвено, от лице с необходимите специални знания и опит с направената корекция по-горе.

Окръжният съд подробно е обсъдил изготвените на досъдебното производство заключения на първоначалната АТЕ с вещо лице инж. М. - автоексперт /т.2, л. 96 - 122 от ДП/, комплексна СМАТЕ с вещи лица инж. М. и доц. д-р С. – съдебен лекар /т.1, л.78 – 115 от ДП/ и допълнителна комплексна СМАТЕ със същите вещи лица /т.1, л. 207 - 231 от ДП/, както и по назначените на съдебното следствие две допълнителни КСМАТЕ отново с тези вещи лица / т.2, л. 209 – 287 и л. 303 – 311 от НОХД № 1468/2020 г./.

Изложените пространни мотиви на съда по отношение некредитирането на по-голямата част от поставените въпроси са напълно обосновани и се споделят от настоящия въззивен състав, като не се налага преповтарянето им, с оглед на процесуална икономия /т.3, л. 619 – 622 от НОХД № 1468/20 г./.

Липсата на обосновааност и възникналите съмнения от страна на съда е довело до логичното решение, на основание чл.153, пр.2 от НПК да се назначи повторна, КСМФАТЕ с нови вещи лица: инж. П. - автоексперт, д-р Ц. - съдебен лекар и д-р Н. – физик /т.2, л. 370 – 399 от НОХД № 1468/20 г./. Последното, обаче не е довело по несъмнен начин до изясняването на фактическата обстановка по случая във връзка с изложените варианти за поведение от страна на водача в зависимост от пътната обстановка и начина на пресичане на пострадалата – пешеходка, като изложените мотиви от окръжния съд се споделят и от настоящата инстанция и не се налага преповтарянето им /т.2, л. 621 – 622 от делото/.

Съдът, макар и да е кредитирал това заключение в преобладаващата му част, поради констатираните сериозни противоречия с изводите по предходните заключения, за да изясни използваните от вещите лица методи и средства до колко са били подходящи и съответстващи със съвременните специални знания в областта, е достигнал до изключително спорното от процесуална гледна точка решение да назначи петорна, КСМФАТЕ с участието на всички вещи лица, участвали в предходните две групи комплексни експертизи, въпреки диаметралните им виждания – инж. М., инж. П., доц. д-р С., д-р Ц. и д-р Н..

Според заключението на тази експертиза /т.3, л. 456 - 526 от делото/, мястото на удара л. а. „*“ рег. №* и пешехода М. К. е върху западната лента на платното за движение в конфликтна точка на първоначален контакт, която се намира - по дължина на 43 – 44 м северно от ориентира, приет в протокола

за оглед и по широчина на 3,0 – 3,3 м източно от западната граница на платното за движение или на 4,2 – 4,4 м западно от източната граница на платното за движение.

Скоростта на движение л.а. „*“ преди произшествието и в момента на удара е била около 48 – 49 км/ч. Тя е била технически съобразена с конкретните характеристики на пътната обстановка, тъй като водачът би имал техническа възможност да спре преди да измине 48,5 м – дистанцията на видимост към пешеходката, ако се е движел със скорост по-малка от 52 км/ч.

При движение на л.а. „*“ със скорост 48 – 49 км/ч, в анализираната пътна ситуация, от момента на навлизане на пешеходката М. К. на платното за движение при перпендикулярно пресичане от ляво на дясно с бавен, спокоен или бърз ход с ниска скорост, водачът на л.а. „*“ е имал техническа възможност при своевременна реакция да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието, чрез безопасно екстрено спиране, тъй като мястото на удара е било извън опасната зона на автомобила.

При перпендикулярно пресичане на пострадалата от ляво на дясно с бърз ход със средна и висока скорост, водачът на л.а. „*“ е нямал техническа възможност при своевременна реакция да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието, чрез безопасно екстрено спиране, тъй като мястото на удара е било вътре в опасната зона на автомобила.

Изследвайки същите обстоятелства вариантно, с оглед евентуално наличие на насрещно движещи се МПС, експертите сочат, че:

При движение на пешеходеца с бавен ход, ако скоростта на насрещното МПС е по-голяма от 16 км/ч, водачът на л.а. „*“ при движение със скорост 48 – 49 км/ч ще има техническа възможност да забележи пешеходеца, когато мястото на удара е било извън дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ и при своевременна реакция и задействане на спирачната система ще е имал техническа възможност да избегне удара.

При движение на пешеходеца с бавен ход, ако скоростта на насрещното МПС е по-малка от 16 км/ч, водачът на л.а. „*“ при движение със скорост 48 – 49 км/ч няма да има техническа възможност да забележи пешеходеца, когато мястото на удара е било извън дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ и когато получи такава възможност, той при своевременна реакция и

задействане на спирачната система ще е нямал техническа възможност да избегне удара.

При движение на пешеходеца със спокоен ход, ако скоростта на насрещното ППС е по-голяма от 44 км/ч, водачът на л.а. „*” при движение със скорост 48 – 49 км/ч ще има техническа възможност да забележи пешеходеца, когато мястото на удара е било извън дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ и водачът на автомобила при своевременна реакция и задействане на спирачната система ще е имал техническа възможност да избегне удара.

При движение на пешеходеца със спокоен ход, ако скоростта на насрещното ППС е по-малка от 44 км/ч, водачът на л.а. „*“ при движение със скорост 48 – 49 км/ч няма да има техническа възможност да забележи пешеходеца, когато мястото на удара е било извън дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ и когато получи такава възможност, той при своевременна реакция и задействане на спирачната система ще е нямал техническа възможност да избегне удара.

При движение на пешеходеца с бърз ход с ниска скорост, ако скоростта на насрещното ППС е по-голяма от 47 км/ч, водачът на л.а. „*“ при движение със скорост 48 – 49 км/ч ще има техническа възможност да забележи пешеходеца, когато мястото на удара е било извън дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ и водачът на автомобила при своевременна реакция и задействане на спирачната система ще е имал техническа възможност да избегне удара.

При движение на пешеходеца с бърз ход с ниска скорост, ако скоростта на насрещното ППС е по-малка от 47 км/ч, водачът на л.а. „*“ при движение със скорост 48 – 49 км/ч няма да има техническа възможност да забележи пешеходеца, когато мястото на удара е било извън дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ и когато получи такава възможност, той, при своевременна реакция и задействане на спирачната система ще е нямал техническа възможност да избегне удара.

При движение на пешеходеца с бърз ход със средна и висока скорост, ако скоростта на насрещното ППС е по-голяма от 63 км/ч, водачът на л.а. „*” при движение със скорост 48 – 49 км/ч ще има техническа възможност да забележи пешеходеца при навлизането му на платното, но е нямал техническа

възможност при своевременна реакция да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието, чрез безопасно екстрено спиране, тъй като мястото на удара би било вътре в опасната зона на автомобила.

При движение на пешеходеца с бърз ход със средна и висока скорост, ако скоростта на насрещното ППС е по-малка от 63 км/ч, водачът на л.а. „*“ при движение със скорост 50 км/ч няма да има техническа възможност да забележи пешеходеца, когато мястото на удара е било извън дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ и когато той получи такава възможност, дори при своевременна реакция и задействане на спирачната система е нямал техническа възможност да избегне удара.

Според виждането в табличен вид от вещите лица на стр. 66 от заключението, при движение на л.а. „*“ със скорост 48 – 49 км/ч, максималната безопасна скорост, при която водачът на л.а. „*“ би имал техническа възможност да спре преди мястото на удара от момента на навлизане на пешеходката на платното за движение от ляво е: при бавен и спокоен ход на пресичащата пешеходка, независимо от скоростта ѝ на движение /вещите лица са обсъждали три възможни такива в експертизата за всеки ход - ниска, средна и бърза скорост/, произшествието е било предотвратимо. При движение на пешеходката с бърз ход, но с ниска скорост, то е било предотвратимо при управление на автомобила със скорост до 49,87 км/ч. При движение на пешеходката с бърз ход, средна и висока скорост, произшествието е било непредотвратимо с установената от вещите лица скорост на движение на лекия автомобил. В този случай е било предотвратимо при скорост на движение, съответно 46,82 и 42,35 км/ч.

При мокър път, водачът имал възможност да забележи пешеходец на разстояние около 48 - 49 м пред автомобила. Той би имал техническа възможност да спре преди да измине 48,5 м - дистанцията на видимост към пешеходката, ако се е движел със скорост по-малка от 52 км/ч.

Вещите лица са категорични, че пешеходката М. К. е пресичала пътното платно от ляво на дясно пред л.а. „*“.

Като най-вероятен механизъм на настъпилото ПТП от техническа гледна точка, вещите лица приемат следното:

Водачът М. К. е управлявал л.а. „*“ по западната лента на платното за

движение на ул. „*“ в с. *, в посока от север на юг. През това време пешеходката М. К. най-вероятно е била на източния тротоар, от където е предприела пресичане на платното за движение от ляво на дясно пред автомобила. Така е настъпил удар в предната лява част на л.а. „*“. След удара пешеходката К. е паднала на платното за движение, след което е била преместена на мястото и в положението отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието. След ПТП л.а. „*“ е спрял на платното на мястото и в положението отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието.

Основните причини за настъпилото произшествие от техническа гледна точка, според вещите лица са две:

Първата, че пешеходката М. К. е навлязла на платното за движение пред л.а. „*“ на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно т. е. без да се съобрази с приближаващия се автомобил.

Втората причина би била и липсата на реакция от страна на водача след момента, в който е имал обективна възможност да възприеме като опасност пресичащата пешеходка в случаите, обсъдени във въпрос 4 от експертизата, респ. при приетата от вещите лица скорост на движение на автомобила от 48 – 49 км/ч, в анализираната пътна ситуация, от момента на навлизане на пешеходката М. К. на платното за движение, ударът е бил предотвратим в следните хипотези:

- при движение на пострадалата К. с бавен и спокоен ход и при бърз ход с ниска скорост, водачът на л.а. „*“ е имал техническа възможност при своевременна реакция да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието, чрез безопасно екстрено спиране, тъй като мястото на удара е било извън опасната зона на автомобила.

Изследвайки същите обстоятелства вариантно, с оглед евентуално наличие на насрещно движещи се МПС, експертите сочат, че:

- при движение на пешеходеца с бавен ход, ако скоростта на насрещното МПС е по-голяма от 16 км/ч;

- при движение на пешеходеца със спокоен ход, ако скоростта на насрещното МПС е по-голяма от 44 км/ч;

- при движение на пешеходеца с бърз ход с ниска скорост, ако скоростта

на насрещното ППС е по-голяма от 47 км/ч, водачът на л.а. „*” при движение със скорост 48 – 49 км/ч ще има техническа възможност да забележи пешеходеца, когато мястото на удара е било извън дължината на пълния спирачен път /опасна зона/ и при своевременна реакция и задействане на спирачната система ще е имал техническа възможност да избегне удара.

Приемат, че процесното ПТП, свързано с блъскане на пешеходец е протекло по обичайния за този вид произшествия начин - в 3 фази, за което свидетелстват наличните травми по тялото и повредите по автомобила.

Експертите считат, че по наличните данни може с категоричност да се изключи първичен контакт на тялото с автомобила отляво странично в областта на калника, огледалото за обратно виждане отляво странично, лявата предна врата, лявата задна врата на автомобила, както и с цялата дясна част на автомобила.

По наличните данни не може да се определи посоката на движение на пешеходката, а само взаимоположението ѝ с автомобила в момента на удара.

Причината за смъртта на пострадалата М. К. е тежка черепно-мозъчна травма, изразена с многофрагментно счупване на черепните кости, кръвоизлив под твърдата и меките мозъчни обвивки и кръв в мозъчните стомахчета, т.е. в резултат на травмата на главата. Травмата на главата е получена във втората фаза на ПТП - възкачване на пешеходката върху капака на автомобила и удар на главата в предното обзорно стъкло.

Експертите изключват възможността черепно-мозъчна травма с такава характеристика да се получи при преместване, провлачване, придърпване на тялото и смъртта да е настъпила вследствие на неправилно преместване на тялото на пострадалата от платното за движение на източния тротоар или вследствие на други фактори.

Към експертизата е приложена и схема на местопроизшествието, с детайлни обозначения на обектите на местопроизшествието и разстоянията между тях. Констатирани са несъответствия между обективните характеристики на мястото на настъпване на ПТП и отразяването им в изготвения на инкриминираната дата огледен протокол, както следва: платното за движение е с широчина при Ориентира 9,56 м, а в протокола за оглед е записано 10,70 м; широчината на западната лента е променлива, като преди началото на разширението е 3,69 м, а зад автомобила е 5,3 м /както е в

протокола за оглед/, широчината на източната лента е 3,73 м, а в протокола за оглед е записано 5,3 м, широчината на платното за движение преди началото на уширението е 7,42 м /в протокола за оглед това не е измервано/.

Всички останали размери, посочени в протокола за оглед са нанесени на изготвената и приложена към експертизата мащабна скица, обектите са разположени в съответствие с размерите, като няма противоречия с фотоалбума към протокола за оглед, както и няма противоречия с измерването на експерта от 07.03.2021 г.

Като обективна характеристика на пътния участък вещите лица сочат, че след 12.09.2013 г. там е имало мантинела с височина на началото – 0,28 м, а по нейното продължение – 0,57 м.

Съдът е възприел заключението на тази експертиза, като задълбочено и добросъвестно изготвено от лица с необходимите специални знания и опит. Вещите лица са изследвали всички обективните данни по делото за настъпилото ПТП, обсъдили са и заявеното пред съда от субектите, имащи лични възприятия от ПТП както по време на настъпването му /подсъдимия и съпругата му/, така и непосредствено след това.

Тъй като вещите лица, въпреки поставената им задача, не са изследвали евентуална различна траектория на движение на пострадалата пешеходка и възможността от техническа гледна точка в този случай да настъпи ПТП, съдът им е възложил да отговорят и на този въпрос.

За целта е представено от вещите лица - инж. М., инж. П., доц. д-р С., д-р Ц. и д-р Н. допълнително заключение /т.3, л. 565 - 570 от делото/, в което е изрично подчертано, че не се констатира основания за промяна на изводите им в основната експертиза. Отново сочат, че условията на инкриминираното ПТП са такива, че съществуват комбинации от фактори, при които при перпендикулярна траектория на пресичане на пострадалата водачът на автомобила не би имал технически възможности да предотврати сблъсъка, но съществуват и такива, при които той е имал възможност да го предотврати. При тази перпендикулярна траектория, пострадалата изминава най-кратко разстояние от мястото на навлизане на платното за движение до мястото на удара. Това най-кратко разстояние предполага най-малко време за нейното пребиваване върху платното за движение и съответно най-малка техническа възможност на водача на л. а. да предотврати сблъсък с пострадалата.

Позовават се на първоначалната си експертиза, че при перпендикулярна траектория, въпреки теоретично най-малките възможности на водача да предотврати сблъсъка, изходът на ситуацията зависи от скоростта на движение на пострадалата. Колкото нейната скорост е била по-малка, толкова времето за нейното пребиваване на платното е по-голямо, а това от своя страна поражда по-големи възможности за водача да предотврати настъпването на ПТП. И обратно – колкото скоростта на пострадалата е по-голяма, толкова възможностите на водача за предотвратяване на ПТП са по-малки. Техническата логика на изследване на произшествието установява, че предотвратимостта му зависи не само от скоростта на движение на пострадалата, а и от дължината на пътя, който тя изминава от мястото на навлизане върху платното за движение до мястото на сблъсъка. При перпендикулярна траектория е най-къс. Пътят, който тя изминава, се увеличава с отклонение от перпендикулярното пресичане. Колкото отклонението от перпендикуляра е по-голямо, толкова пътят нараства.

Пътят, изминат от пострадалата от мястото на навлиза на платното за движение до мястото на удара по перпендикулярна траектория е 4,3 м. Ако нейната траектория не е била перпендикулярна, а била коса, при вероятна нейна скорост на движение в диапазона „бавен ход“, „спокоен ход“ и „бърз ход“ /съответно при скорости от 2,4 до 5,6 км/ч./, то:

- ако пострадалата е пресичала платното за движение по коса траектория и ъгълът, който е сключвала тя с направлението на платното за движение е бил в интервала $58^{\circ} - 90^{\circ}$, то при своевременна реакция на водача, произшествието също е условно предотвратимо, в зависимост от скоростта на движение на пострадалата;

- ако пострадалата е пресичала платното за движение по коса траектория и ъгълът, който е сключвала тя с направлението на платното за движение е бил в интервала $0^{\circ} - 58^{\circ}$, то при своевременна реакция на водача, произшествието е било категорично предотвратимо, независимо от скоростта на движение на пострадалата.

Съдът е възприел и това заключение като добросъвестно изготвено, от лица с необходимите специални знания и опит, които при обсъждане на данните по делото са отговорили на поставените им въпроси за включени в предмета на доказване обстоятелства.

С оглед на констатацията на въззивния съд относно процесуалното несъответствие на така назначената от окръжния съд разширена петорна, КСМФАТЕ с участието на всички вещи лица, участвали в предходните две групи комплексни експертизи с различни виждания /първоначална, допълнителни, повторни такива/, се наложи виждането за назначаване на арбитражна, комплексна АТСМЕ в състав - проф. д.т.н. инж. С. К., доц. д-р инж. Х. У. и д-р Й. С., която да отговори отново на поставените въпроси.

От представеното заключение /на л.110 – 179 от ВНОХД № 328/22 г./ е видно, че вещите лица са изготвили отново схеми и мащабни скици на местопроизшествието с детайлни обозначения на обектите, разстоянията между тях и следите, като за целта инж. У. е извършил оглед на мястото на ПТП, в резултат на което са се потвърдили, направените допълнителни измервания от участниците в предходната комплексна експертиза.

Констатирани са по идентичен начин несъответствия между данните в протокола за оглед и измерванията на експертите, които се потвърждават от арбитражната експертиза: платното за движение е с ширина при Ориентира 9,56 м, а в протокола за оглед е записано 10,70 м; широчината на западната лента е променлива, като преди началото на разширението е 3,69 м, а зад автомобила е 5,3 м /както е в протокола за оглед/; широчината на източната лента е 3,73 м, а в протокола за оглед е записано 5,3 м; широчината на платното за движение преди началото на уширението е 7,42 м /в протокола за оглед това не е измервано/.

1. Скоростта на движение на автомобила „*“ преди ПТП и към момента на удара е около 48 км/ч.

2. Опасната зона за спиране на автомобила при определената скорост на движение е около 45 м.

3. Определената скорост на движение на автомобила от около 48 км/ч е технически съобразена с видимостта при наличните пътни условия.

4. Мястото на първоначалния контакт е на 45,8 м преди мерната линия на ориентира и на около 1,1 м вдясно от разделителната линия на лентите за движение при движение на автомобила около средната част на собствената дясна пътна лента. С оглед показанията на водача на автомобила за движението на автомобила в близост до осевата линия, както и предвид разположението на стъклата, е технически възможно напречното отстояние от

осевата линия да е и по-малко – в границите $0,8 \div 1,0$ м.

5. От характера на травмите е установено, че пострадалата към момента на удара е разположена със страничната си дясна област към челната част на автомобила и леко със задната си страна към автомобила.

6. Ако пешеходката по време на движението си не е променяла траекторията си и не се е завъртяла непосредствено преди удара, положението ѝ в момента на първоначалния контакт предполага леко косо пресичане на платното за движение под ъгъл около $15-20^\circ$ наляво от перпендикуляра към оста на пътя, гледано от нейната посока на движение. По делото няма обективни данни, както и гласни доказателства за действителната траектория на движение на пострадалата. Най-краткото възможно разстояние е перпендикулярно на оста на пътя пресичане до мястото на удара, като непосредствено преди удара пешеходката се е завъртяла леко наляво /обратно на часовниковата стрелка, гледано отгоре/. Технически е възможно перпендикулярно на оста на пътя движение до мястото на удара, като непосредствено преди удара пешеходката се е завъртяла леко наляво /обратно на часовниковата стрелка, гледано отгоре/.

7. Скоростта на пешеходката съответства на бърз ход и е около $4,9$ км/ч. При перпендикулярно на оста на пътя движение на пешеходката изминатият от нея път до мястото на удара е около $4,7$ м за време $3,5$ сек. При косо движение изминатият път е около 5 м за време от около $3,7$ сек.

8. Пешеходката навлиза на платното за движение, когато автомобилът „*“ е на около $46,6$ м от мястото на удара при перпендикулярно на оста на пътя движение на пешеходката или на около 49 м от мястото на удара при косо движение на пешеходката.

9. При липса на насрещно движещ се автомобил пешеходката не попада в опасната зона за спиране на автомобила и водачът на автомобила „*“ има техническата възможност да предотврати ПТП.

10. При наличие на насрещно движещ се със скорост $30 \div 50$ км/ч автомобил видимостта на водача на автомобила „*“ спрямо пешеходката е ограничена и в момента на навлизането ѝ на платното за движение тя е в невидимата за водача зона. Произшествието в този случай е непредотвратимо.

11. При наличие на насрещно движещ се със скорост от 35 км/ч

автомобил в средата на пътната лента и перпендикулярно на оста на пътя движение на пешеходката водачът на автомобила „*“ има техническата възможност да възприеме пешеходката на около 35,9 м от мястото на удара, когато пешеходката е изминала по платното за движение път от около 1,1 м за време от около 0,8 сек. след навлизане на платното за движение. Водачът няма техническата възможност да предотврати ПТП, но има техническата възможност да намали скоростта на автомобила до момента на удара на около 36 км/ч. Максималната скорост на автомобила, при която водачът има техническата възможност да предотврати ПТП, е около 40 км/ч.

12. При наличие на насрещно движещ се със скорост от 40 км/ч [1] автомобил в средата на пътната лента и перпендикулярно на оста на пътя движение на пешеходката водачът на автомобила „*“ има техническата възможност да възприеме пешеходката на около $L=37,3$ м от мястото на удара, когато пешеходката е изминала по платното за движение път от около 0,95 м за време от около 0,7 сек. след навлизане на платното за движение. Водачът няма техническата възможност да предотврати ПТП, но има техническата възможност да намали скоростта на автомобила до момента на удара на около 33 км/ч. Максималната скорост на автомобила, при която водачът има техническата възможност да предотврати ПТП, е около 41 км/ч.

13. При наличие на насрещно движещ се със скорост от 50 км/ч автомобил в средата на пътната лента и перпендикулярно на оста на пътя движение на пешеходката водачът на автомобила „*“ има техническата възможност да възприеме пешеходката на около $L=39,9$ м от мястото на удара, когато пешеходката е изминала по платното за движение път от около 0,7 м за време от около 0,5 сек. след навлизане на платното за движение. Водачът няма техническата възможност да предотврати ПТП, но има техническата възможност да намали скоростта на автомобила до момента на удара на около 27 км/ч. Максималната скорост на автомобила, при която водачът има техническата възможност да предотврати ПТП, е около 43 км/ч.

14. При граничния случай на движение на насрещно движещото се МПС със скорост 50 км/ч и косо движение на пешеходката под ъгъл 20° спрямо перпендикуляра на оста на пътя отстоянието на автомобила към момента на навлизането на пешеходката върху платното за движение е около 49 м. Водачът има техническата възможност да възприеме пешеходката за

време 0,6 сек. след навлизането ѝ на платното за движение, което съответства на отстояние на автомобила до мястото на удара от около 41 м. При този граничен случай водачът няма техническата възможност да предотврати ПТП, а има техническа възможност да намали скоростта към момента на удара до около 24 км/ч.

15. Механизмът на ПТП е следният: автомобил „*“ с водач К. се движи в с. * в посока към гр.* по пътен двупосочен участък с две пътни ленти. Скоростта на движение на автомобила е около 48 км/ч. Движението се осъществява в тъмната част на денонощието, в дясната лента на платното за движение, при валеж от дъжд и мокра пътна настилка. Опасната зона за спиране на автомобила е около 45 м. В същото време пред автомобила се движат други неизвестни автомобили. В насрещната пътна лента според свидетелските показания се движат автомобили, които са образували автомобилен поток. Според свидетелите скоростта на автомобилния поток на насрещно движещите се автомобили е между 30 и 50 км/ч. В същия момент отляво надясно за водача на автомобила „*“ пешеходката К. предприема пресичане на платното за движение. Движението ѝ е възможно косо и леко попътно на автомобила „*“ или възможно перпендикулярно на оста на пътя. Пешеходката навлиза на платното за движение зад неизвестен автомобил от потока на насрещното движение със скорост, съответстваща на бърз ход от около 4,9 км/ч. В момента на навлизане на пешеходката на платното за движение автомобилът „*“ е на разстояние от около 46,6 м от мястото на удара при перпендикулярно на оста на пътя движение на пешеходката до максимално възможно 49 м при косо движение на пешеходката. Към този момент пешеходката е извън видимата за водача на „*“ зона, поради ограничената видимост от насрещно движещия се автомобил. В зависимост от скоростта на неизвестното МПС видимостта за водача на автомобила „*“ спрямо пешеходката се открива, когато автомобилът му е на около $36 \div 41$ м от мястото на удара. Максималното разстояние 41 м съответства на скорост на неизвестното МПС от 50 км/ч и движение в средата на пътната лента. В този момент пешеходката е на около $3,6 \div 4,2$ м от мястото на удара. Автомобилът удря пешеходката с предната си лява ъглова част. Ударът е в дясната задно-страничната област на тялото на пострадалата, като краката ѝ след удара се повдигат силно нагоре, а главата достига челното стъкло и го чупи. Тялото приплъзва през предната лява колонка на купето и чупи лявото странично

огледало за обратно виждане. Под действие на ударния импулс то се отхвърля напред и наляво, извършва полет, пада върху пътната настилка, плъзга се и се търкаля до установяването му в покой до левия бордюр на платното за движение. Непосредствено към момента на удара водачът на автомобила предприема спиране, отклонява автомобила леко надясно и спира върху платното за движение и налично уширение. По делото няма обективни данни с каква интензивност водачът е предприел спиране. Технически е възможно спирането да е било аварийно със спирачно закъснение $5,4 \text{ м/сек}^2$ и пълен спирачен път 45,1 м, като водачът е възприел опасността на разстояние 4,6 м от мястото на удара за около 0,34 сек. преди момента на удара. Технически е възможно спирането да е било неаварийно, но с достатъчна интензивност със спирачно закъснение $5,0 \text{ м/сек}^2$, при което пълният спирачен път е 46,5 м, а възприемането на опасността се е осъществило на разстояние $L=6 \text{ м}$ от мястото на удара за време 0,45 сек. преди момента на удара. При технически възможно служебно спиране със спирачно закъснение $4,5 \text{ м/сек}^2$ възприемането на опасността е възникнало на разстояние 7,9 м от мястото на удара, съответстващо на пълен спирачен път 48,4 м и време преди удара 0,59 сек.

16. Техническата причина за настъпването на ПТП е предприетото пресичане на платното за движение от пешеходката, без да се съобрази с положението и скоростта на приближаващия отдясно автомобил.

17. Смъртта на пострадалата М. Г. К. се дължи на тежката и несъвместима с живота високоенергийна черепно-мозъчна травма. Преместването на тялото не е допринесло по никакъв начин за настъпването на смъртта на М. К..

18. Мястото на удара е на ниво 7,4 м преди края на еластична ограда, разположена вдясно от платното за движение.

В съдебно заседание вещите лица убедително защитиха заключението си, като са категорични, че пешеходката е пресичала с бърз ход перпендикулярно на оста на пътя, а според генезиса на травмите ѝ, първоначалният контакт е отдясно, странично, като тя е леко завъртяна попътено спрямо автомобила. Ако няма насрещно движещи се автомобили, водачът винаги би имал техническа възможност да забележи своевременно пешеходката към момента на навлизането ѝ на платното, да реагира с

аварийно спиране и да спре преди мястото на удара. И тогава причините за произшествието от техническа точка ще са – първо пресичането на пешеходката и второ – несвоевременното възприемане на пешеходката от водача. Обратно, при насрещно движещи се автомобили колкото е по-ниска скоростта им на движение, толкова по-малка е възможността за реакция. Във всички случаи на насрещно движещи се автомобили от 35 – 50 км/ч произшествието е било непредотвратимо с тази скорост, като водачът реално е закъснял и с възприемането на опасността /л. 185 - 187 от ВНОХД № 328/22 г. на ПАС/.

Въззивният съд намира, че с това заключение се потвърдиха в голяма степен изводите направени в последните две комплексни, разширени експертизи, като не се стигна да съществено изменение на установената фактическа обстановка от първостепенния съд относно възприетата скорост на пешеходката, която съответства на бърз ход /без посочените в предходните експертизи варианти/, определената скорост на движение на автомобила „*“ преди произшествието, опасната зона за спиране, мястото на удара, начина и посоката на пресичане от пострадалата спрямо осевата линия на пътното платно, скоростта на пешеходката при бърз ход, разстоянията от които пешеходката е навлязла в платното за движение пред автомобила „*“ до мястото на удара при перпендикулярно и косо пресичане, при липса на насрещно движещ се автомобил, че произшествието е било предотвратимо, а при наличието на насрещен такъв в диапазона от негова скорост от 35 до 50 км/ч, че е непредотвратимо, за механизма на ПТП и техническите причини за възникване на ПТП. И същото следва да се възприеме изцяло, като изготвено от вещи лица с нужния по-богат професионален опит, не само в практиката, но и в научната сфера.

При така възприетата от окръжния съд фактическа обстановка, като се вземат предвид и направените уточнения в експертното заключение от назначената и кредитирана изцяло от въззивната инстанция арбитражна експертиза, следва да се сподели изцяло правният извод, че се явява недоказано повдигнатото срещу подсъдимия М. К. обвинение за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б.„в“, вр. чл.342, ал.1 от НК, в това на 13.01.2018 г. в с. *, обл. *, при управляване на МПС - лек автомобил, марка „*“, с рег. №*, да е нарушил правилата за движение по чл.20, ал.2, изр.2 от ЗДВП, при което по непредпазливост да е причинил смъртта на М. Г. К..

По делото е безспорно установено, че на инкриминираната дата подсъдимият е управлявал лек автомобил, марка „*“, с рег. №*, с който е реализирано ПТП, като е годен субект на горепосоченото престъпление.

Вследствие на удара между лекия автомобил и пресичащата пешеходка М. К. е получила множество травми, сред които и тези довели до смъртта ѝ - уврежданията в областта на главата са посочени във всички експертизи, като причина за леталния изход. Също така е изяснено, че поведението на пострадалата, свързано с мястото, времето и начина на пресичане на пътното платно е в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и получените несъвместими със живота ѝ увреждания.

Конкретната пътна обстановка е била усложнена - в тъмната част на денонощието, на неосветено място с ограничена видимост, с ръмящ в момента дъжд, при мокра асфалтова настилка без неравности. Противно на тезата на прокуратурата в протеста, доказателствата по делото убедително сочат за наличието на интензивен трафик в обсъждания участък и в двете посоки – в обясненията на подсъдимия, показанията на съпругата му, св. Ч. и св. Г.. За последните двама съдът правилно приема, че те също са били в зоната на произшествието много близо, почти непосредствено след момента на настъпването му. В тази насока са и показанията на разпитаните полицейски служители, които са пристигнали на мястото минути след ПТП, когато трафикът също е бил интензивен.

Обосновано от окръжния съд е прието, че основният очертан по делото спор е как точно е пресичала пострадалата, с оглед траекторията ѝ на движение и скоростта ѝ. А отговорът на този въпрос в голяма степен дава възможност за преценка, дали подс. К., като водач на МПС е бил длъжен и е могъл да предвиди действията ѝ по предприетото пресичане, респ. е могъл да възприеме движението на пешеходката, за да реагира чрез безопасно екстрено спиране и да предотврати фаталния сблъсък.

Не би могло да се отрече обстоятелството, че единствените възможни очевидци на инкриминираното събитие са подсъдимият и неговата съпруга, но не са видели пресичането на пешеходката и самия удар, което основателно е прието с доверие. И двамата сочат да са възприели събития, свързани с удара, но следващи го по време. Подсъдимият обяснява, че е чул, а св. К. в кредитираните от съда показания е видяла счупеното предно обзорно стъкло.

Поради тези причини и напълно резонно е преценено, че обстоятелствата за начина, по който пострадалата е пресичала и самият удар се установяват от заключенията на експертите, базирани и на обективните находки по случая.

В обстоятелствената част на обвинителния акт се твърди най-общо, че траекторията на движение на пострадалата е от „изток на запад“, т.е. се касае за перпендикулярно пресичане, с оглед описаното, че пътят е ориентиран „север-юг“. Правилно е съобразено, че установените по делото характеристики на мястото, на което е извършено пресичането, не съдържат белезите на „пешеходна пътека“ по смисъла на § 6 т. 54 от ДРЗДвП. От протокола за оглед на местопроизшествие и допълнителните констатации на вещите лица е констатирано, че там пешеходна пътека не е имало, мястото не е кръстовище, за да се приеме пресичането му извън определените за целта места да дават подобно право. Последното е следвало да бъде съобразено с изискванията на чл. 114 от ЗДвП, касаещи забраните да се навлиза внезапно на платното за движение и да се пресича платното за движение при ограничена видимост, които пострадалата не е изпълнила.

Въз основа на гореизложеното, пострадалата К. с предприетото пресичане на пътното платно се е явявала за водача внезапно възникнала опасност за движението. Против подс. К. е повдигнато обвинение за неизпълнение на разпоредбата на чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП - да намали скоростта и в случай на необходимост, какъвто настоящият е, да спре. От заключенията на изготвените по делото множество експертизи, вкл. и кредитираната от въззивната инстанция арбитражна такава, по несъмнен начин е установено, че скоростта на движение на управлявания от водача автомобил не е надвишавала допустимата по ЗДвП в населено място и е била технически съобразена с конкретната пътна ситуация. Не се оспорва и това, че подсъдимият изобщо не е възприел преди настъпването на фаталния удар пресичащата пешеходка като внезапно възникнала на пътя му опасност и не е предприел никакви действия за намаляване скоростта на автомобила, респ. за спиране преди мястото на удара. Но това не е достатъчно, за да се приеме, че поведението му като водач на МПС е предпоставило настъпването на ПТП, при което са били причинени несъвместими с живота увреждания на пострадалата. Аргументирано е съобразено, че според съдебната практика, моментът на възникване опасност за движението е фактически въпрос^[2]. Задължението за намаляване на скоростта или за спиране на превозното

средство е в зависимост от момента на възникване на препятствието за движението, независимо дали същото е на платното за движение, или извън него. За начало на възникване на опасността се приема моментът, когато пешеходецът с поведението си явно или очевидно показва, че ще навлезе в платното за движение. И от значение във всички случаи на предприето пресичане е това, в кой момент водачът на съответното МПС обективно е имал възможност да забележи намерението на пешеходеца да пресече платното за движение. Именно от този момент за него е задължителна нормата на чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП.

В конкретния случай по делото не са налице доказателства подсъдимият да е могъл да възприеме обективно пострадалата преди предприетото от нея пресичане, както и по времето, когато го е осъществявала. Възможността да се възприеме пешеходката преди да навлезе в лентата му за движение е била обусловена, не само от спецификите на усложнената пътна обстановка, несвързани с нейното поведение, но и от конкретните ѝ действия - с каква скорост и по каква траектория точно е пресичала отляво надясно пред управлявания от подсъдимия автомобил. От важно значение за изясняване на тези обстоятелства според експертни становища, е била и скоростта на насрещно движещите се /спрямо подсъдимия/ автомобили. За тях по делото отново не са налице категорични факти, което е накарало първостепенния съд да съобрази комплексно всички доказателства по делото, съдържащи информация за скоростта и посоката на движение на пострадалата К. и за скоростта на насрещно движещите се автомобили.

Анализът на доказателствата по делото и становищата на вещите лица, водят до извода, че пострадалата е пресичала платното за движение перпендикулярно, или почти перпендикулярно /с незначително, минимално отклонение от перпендикуляра/. Заключениеята на кредитираната от окръжния съд комплексна разширена експертиза, както и арбитражната такава от въззивния съд, нямат разминавания по отношение на това, че от обективно установените следи на местопроизшествието, от мястото, вида и характера на травмите на пострадалата, не може да се направи еднозначен извод за траекторията ѝ на движение. Вещите лица сочат взаимното местоположение един спрямо друг на пешеходката и лекия автомобил в момента на удара, като изрично заключават, че те не са достатъчни за определяне на точната посока

на движение на пострадалата К.. Обсъждайки местонахождението на телесните увреждания, получени в момента на удара, последователно заявяват, че от тях не може да се черпи информация за точната ѝ посока на движение, което е динамичен процес. По делото безспорно е изяснено, че пострадалата често е пресичала на същото място, т.е. е била запозната с характеристиките на пътния участък. Установено е също така от показанията на незаинтересованите свидетели Ч. и Г., както и от полицейските служители, че тогава трафикът е бил интензивен в двете посоки на движение. Пострадалата К., макар и 70 годишна, е била здрава, жизнена, дейна и активна жена. Затова и при съобразяването с характеристиките на конкретната пътната обстановка и с данните за състоянието на пострадалата, окръжният съд е достигнал до логичния извод, че най-вероятно е тя да е предприела пресичане по най-безопасната за нея траектория спрямо пътя и посоката на движение на автомобилите, вкл. и на подсъдимия - перпендикулярно или почти перпендикулярно. Тези обстоятелства, заедно с това, че в този момент е ръмвял дъжд, са формирали като най-възможен изводът пострадалата да се е движела и максимално бързо, т.е. с приетия от вещите лица от предходните, както и от арбитражната експертиза като възможен бърз ход. Това съответства и на заявяването по делото от подсъдимия и от съпругата му, че ударът е бил дотолкова внезапен, че не са го видели, а само са възприели породилия се от него шум и счупване на предното обзорно стъкло. С оглед на тези обстоятелства, съдът обосновано е преценил като нелогично за пострадалата поведение - пресичането по диагонал, при което отклонението от перпендикулярната посока да е съществено, както и да не се е придвижвала с възможно най-високата скорост. Дори и да е имало подобно отклонение, то очевидно е било минимално.

Във връзка с установяването на момента, в който подсъдимият е имал обективната възможност да възприеме пресичащата пешеходка като опасност за движението пред управлявания от него автомобил, според заключенията на всички експертизи, вкл. и арбитражната такава, от ключово значение е каква е била скоростта на насрещно движещите се автомобили. Експертите са обсъждали множество хипотези за движението и на тези автомобили, както и на пострадалата.

Правилно окръжният съд е счел за установено по несъмнен начин, че в момента непосредствено преди удара, по време на реализирането му и

непосредствено след това, насрещно движещите се спрямо подсъдимия автомобили са били със скорост около 50 км/ч, по следните съображения:

Свидетелката Ч.а посочва, че се е движела със скорост 50 км/ч., а св. Г. твърди за скорост в диапазона 40-50 км/ч. Последният заявява, че скоростта му е била съобразена с тази на колоната от движещи се в неговата /срещуположна на подсъдимия/ посока. Наличието на колона от насрещно движещи се автомобили заявява и подсъдимият в кредитираната от съда част от обясненията. Двата насрещни автомобила са се движели близо един до друг, тъй като пътуващите в тях свидетели са забелязали еднакво намиращата се на пътното платно пострадалата - сама, а много скоро след това там е отишъл и св. Ч.. Или скоростта на движение на насрещно движещите се спрямо подсъдимия автомобили непосредствено след момента на удара е била не по-висока от 50 км/ч, което е установено от показанията на свидетелите Ч.и, Г. и Д.. Окръжният съд изключително подробно е съпоставил техните показания с разказаното от подсъдимия К. и съпругата му за наличие на интензивно движение - колона от насрещни автомобили, спиране на МПС и връщане на назад пешком до тялото на пострадалата, където е отишъл също пеша св. Ч.. А описаните в показанията от свидетелите Ч.а /в кредитираната част/, Г. и Ч. характеристики на пътния участък в момента на преминаването им през него, като част от движението им в насрещната колона от автомобили, непозволяващо различна скорост с много висока степен на вероятност я фиксира до възприетата от съда - около 50 км/ч. Подобно на обсъдената от окръжния съд предходна комплексна, разширена експертиза, в изготвената пред апелативния съд арбитражна комплексна експертиза са дадени като варианти, различни възможности подсъдимият да възприеме пресичането на пострадалата, с последващо задължение да реагира като предприеме веднага действия за спиране от 30 – 50 км/ч в скоростта на насрещните автомобили. В този скоростен диапазон на насрещно движещите се автомобили, експертите от арбитражната експертиза са още по-категорични от предходните си колеги, че видимостта на водача на автомобила „*“ спрямо пешеходката е била ограничена и в момента на навлизането ѝ в платното за движение тя попада в невидимата за водача зона, като произшествието е било непредотвратимо. Затова и противно на тезата на държавното и частно обвинение, с оглед на събраните по делото доказателства, най-вероятна се явява хипотезата, при която пресичането от пострадалата на платното за движение е било

предприето перпендикулярно или почти перпендикулярно, с бърз ход, при насрещно движещи се автомобили със скорост от 50 км/ч. При такава тяхна скорост и навлизане на пострадалата К. на пътното платно с бърз ход, подсъдимият К. не е имал възможност да я възприеме като опасност пред него, когато тя е била извън опасната зона за спиране, а когато е получил такава възможност и при своевременна реакция, чрез задействане на спирачната система, ударът вече е бил технически непредотвратим. Идентично е заключението на вещите лица от арбитражната експертиза и в граничния случай на насрещно движещите се автомобили със скорост от 50 км/ч и косо движение на пешеходката под ъгъл 20° спрямо перпендикуляра на оста на пътя, когато водачът отново няма техническата възможност да предотврати ПТП.

В заключение въззивната инстанция достигна до същия правен извод като първостепенния съд, за това че в момента, в който подс. К. е получил възможност да възприеме пресичащата платното за движение пострадала като внезапно появила се опасност, тя вече се е намирала в опасната му зона за спиране. При своевременна реакция, чрез задействане на спирачната система, той не е могъл да избегне удара. Затова и непредприемането от негова страна на действия за спиране на автомобила не се намира в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП. За него то е случайно събитие. Налице е само връзка между получените при ПТП несъвместими с живота телесни увреждания на пострадалата и настъпилата нейна смърт. Но липсва дължимата, според обективните признаци на престъплението, връзка между поведението на подсъдимия като водач на МПС и настъпилото в резултат ПТП.

Правилно са съобразени вижданията в доктрината и съдебната практика, че за да бъде изключено виновното поведение на водача е необходимо кумулативното наличие на две предпоставки: деецът да е съобразил предписанията на правно регламентираната дейност, която осъществява при управлението на МПС и да са налице условия, при които той да е бил поставен в невъзможност да изпълни задълженията си и да предотврати настъпването на вредните последици. Преди възникване на инкриминираната ситуация, породена от начина на пресичане на пострадалата, според вещите лица подс. К. е управлявал лекия автомобил по

начин и със скорост съобразени с конкретните пътни условия.

По делото не са установени никакви доказателства, които да формират извод, че в един предходен момент, преди с пресичането си на пътното платно пешеходката да е навлязла в опасната зона за спиране, подс. К. да е могъл да я възприеме, при което за него да възникне предшестващо задължение да реагира, за да може настъпилото ПТП да не се явява „случайно“ за него^[3].

Аргументирано в мотивите на окръжния съд е преценено, че в момента, в който пострадалата е могла да бъде възприета като внезапно възникнала опасност пред процесния автомобил, тя вече се е намирала в опасната зона за спиране и ударът е бил технически непредотвратим от водача. Избягването на последващия удар между лек автомобил и пешеходец е било извън възможностите на подсъдимия, дори и при предприемане на действия за екстрено спиране. Настъпването на ПТП, при което са причинени несъвместимите с живота наранявания на пострадалата, е било неизбежно. В случая е налице хипотезата на „случайно деяние“ по смисъла на чл. 15 от НК, като водачът не е бил длъжен и не е могъл при конкретната пътна обстановка да предвиди настъпването на обществено-опасните последици, свързани с настъпилия удар и последвалата смърт. Затова и виновно изпълнение от страна на подс. К. на вмененото му изискване по чл. 20, ал.2, изр.2 от ЗДвП, което да е предизвикало причинно-следствен процес, завършил със смъртта на пешеходката, очевидно не е налице.

По тези съображения и отправените в протеста на ОП – Пловдив и въззивната жалба на частните обвинители искания подсъдимият К. да бъде признат за виновен по повдигнатото обвинение няма как да бъдат удовлетворени. Причинната връзка е обективен факт, съществуващ реално и следва да бъде установена от съда по несъмнен начин, респ. тя не може да бъде предполагаема (хипотетична, вероятна), а несъмнена. В наказателния процес няма никакво място за предположения. Те са недопустими и заместването на фактите с тях представлява нарушение на разпоредбата по чл. 303 от НПК. Положените допълнителни усилия от въззивната инстанция за изясняването на фактическата обстановка по случая не доведоха до промяна във виждането, че по делото е установено по несъмнен начин отсъствието на важен обективен факт от състава на престъплението - причинната връзка

между поведението на подс. К., като водач на МПС и настъпилото ПТП, при което са били причинени несъвместими с живота телесни увреждания на пострадалата М. К.. Правилно е отбелязано от окръжния съд, че тази причинна връзка не може да бъде предполагаема и хипотетична, а несъмнена. Ангажирането на наказателната отговорност на подсъдимия по делото не би могло да бъде в противоречие с императивните изисквания на разпоредбата на чл. 303 от НПК, тъй като посочените в допълнението към протеста на прокуратурата и в жалбата на частното обвинение основания са предположения, неподкрепени по изискуемия несъмнен начин от доказателствата по делото и най-вече заключението на изготвената арбитражна експертиза. Затова и окръжният съд законосъобразно е преценил за неустановено деянието на подс. К. да съставлява престъпление, като съобразявайки нормата на чл. 304 от НПК, го е признал за невинен по предявеното му обвинение.

Не се налага промяна по отношение и на произнасянето на съда за вещественото доказателство, като лекият автомобил * „*“, с рег. №*, след влизане в сила на присъдата, ще следва да се върне на подсъдимия М. К..

Предвид признаването на подсъдимия М. К. за невинен и оправдаването му по повдигнатото обвинение, съобразно чл.190, ал.1 от НПК, направените разноски остават за сметка на държавата, съответно до приключването на делото пред окръжния съд в размер на 8 457,62 лв., както и пред въззивната инстанция за изготвянето на арбитражна експертиза в размер на 3 693 лева.

При извършената цялостна служебна проверка на обжалваната присъда, въззивната съдебна инстанция не установи наличието на съществени и неотстраними процесуални нарушения.

Поради гореизложеното, първоинстанционната присъда следва да бъде потвърдена, а подадените протест на ОП – Пловдив и жалба на частните обвинители, оставени без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 338 от НПК, Апелативният съд

[1] Заб., в с.з. при изслушването на вещите лица се установи, че в заключението на с. 173 от делото е допусната техническа грешка при изписването на 35 км/ч. и трябва да се счита, че е 40 км/ч.

[2] Вж. т. 6 от ТР № 28 от 28.XI.1984 г. по н. д. № 10/84 г., ОСНК.

[\[3\]](#) ТР № 106 от 31.10.1983 г. по н. д. № 90/82 г., ОСНК, т.5, „б“, Р № 79 от 18.04.2012 г. по н. д. №4/2012 г., III н. о. на ВКС.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260009/11.03.2022 г., по НОХД № 1468/2020 г., по описа на Окръжен съд гр. Пловдив.

Направените по делото допълнителни разноси пред въззивната инстанция в размер на 3 693 лева, остават за сметка на държавата.

Решението не е окончателно и подлежи на обжалване или протест в 15-дневен срок от съобщаването пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____